

fotó: Éder Vera

„A leggazdagabb állapot a színpadi lét”

Szabó Katalin interjúja Kolonits Klárával, Hajdú-Bihari Napló, április 13. 2016

<http://www.naplo.hu/kultura/2016/04/12/a-leggazdagabb-allapot-a-szinpadi-let.naplo>

A záróképben a főhős meghal a színpadon, a művészek azonban már az első meghajlásra mosolyogva lépnek elő, mert nem lehet titkolni az örömet, amit a közönség ovációja vált ki. Az ünnepelés legfőbb alanya a Violetta szerepét éneklő Kolonits Klára. A Csokonai Színházban a francia Nadine Duffaut rendezésében összesen tíz (még öt) alkalommal színpadra kerülő La Traviata bemutatója előtt beszélgettünk a Liszt-díjas énekesnővel, aki vendégként formálja meg Verdi egyik legismertebb hősnőjét.

- *Azt olvastam, hogy sokáig az első számú kedvenc szerepe volt Violetta .*
- *A mai napig így van. Most nem énekeltem ezt két naptári évig, s amikor az ember visszakap egy nagy szerelmet - miközben persze telik az idő és maga is változik -, ugyanazt érzi, mint amikor találkozik az igazival.*
- *Épp erre vonatkozik a kérdésem: egy szerep nemcsak énektechnika, mozgás, mimika, hanem egy érzésvilág is, amivé az alakot korábban felépítette. Van tehát egy kész Violettája, amikor jön egy új rendező, s elmondja, mi az ő elképzelése. Mit tesz ilyenkor a sok éven át formált saját hősével?*
- *Ez egy egészen eltérő Violetta, mint akit valaha játszottam. Azt hiszem, a nyolcadik vagy kilencedik rendezésben éneklek, és mindegyik más volt. Próbálok, hogy ne legyen nekem kőbe vésett figura sem zeneileg, sem hangilag, hanem bizonyos keretek között, szabadon rugalmas. Ez most nagyon kitágult: a próbaidőszak során a rendező kevés időt tudott itt tölteni. Kaptunk egy felvételt, amiről otthon heteken át próbáltam megfejteni, hogyan tud összefésülni az én személyiséggemmel. Nadinnak már az első próbára az ő rendezését hoztam magammal. Láttam, hogy értékeli a felkészültségemet, és úgy éreztük, ez a megfogalmazás nagyon illik a habitusomhoz és a személyiségemhez. Beszélék valamennyire franciául, jól tudunk kommunikálni, de inkább szavak nélküli párbeszédet folytattunk, és Violetta, mint figura nőiségében nagyon erősen egymásra hangolódtunk. Nekem fantasztikus élmény volt, hogy ez konkrét utasítások nélkül is megtörténhetett.*
- *Többször nyilatkozta, hogy nem eljártssza, hanem átéli az alakításokat. Milyen technikával lehet egy lélekbe ki-bejárni? Előadás után hogyan sikerül kibújni belőle, hogy aztán újra felvehesse?*
- *Sokáig az volt az érzésem - kivéve persze a saját feleség és anya mivoltomat - , hogy én akkor élek igazán, amikor a színpadon vagyok. Az volt a leggazdagabb állapot. Aztán igyekeztem úgy felépíteni az életemet, hogy minden téren teljes és gazdag legyen. Egyébként inkább visszahúzódó vagyok, semmint nagy társasági ember. Szeretem a külön, privát életemet. Akkor vagyok nyitva, amikor a színpadon állok. Akkor mindenféle impulzusnak, energiának kitérom*

magam. Tehát nem kell nekem ahhoz semmi különöset csinálni, mert én ott létezem. Egyszerű, mint amikor egy szobában felkapcsolják a villanyt.

- *Szembeötlő, hogy nemcsak énekben, hanem mozgásban, mimikában is Violettává válik, vagyis az éneklésen túl erőteljes színészi alakítást látunk.*
- Az a jó, ha a hang nem cél, hanem egy eszköz, ugyanúgy, mint a fizikum, a gondolat, vagy a levegővétel. Természetes eszköz, mint a negyedik fal, ami a színpadon nincs meg, mert ott ül a közönség. A hang legyen az egyik megjelenítő elem. Nem több, nem kevesebb. Elárulom, naponta sok sok órát gyakorlok, hogy egyre jobban menjen.

Traviata 2016 | Debrecen | fotó: Woytynowska Kaya Ariel

- *Visszatérve az alakításhoz, az ének kifejezőereje mellett keskeny a határ, hogy mikor kevés és mikor sok a hozzáadás a színészi játékból. Önnek ki a biztos kontroll, kitől fogad el, vagy kér tanácsot?*
- Több segítóm is van, de legfontosabb a férjem, aki most is itt volt, és egy nagyon komplett listát írt arról, hogy miben kellene pontosabban, konzekvensebben játszanom, vagy esetleg változtatnom. Általa állandó kontroll alatt vagyok hangilag és színészileg, mert ő nagyon sok előadást vezényel prózai színházban. Mivel a barátaink is többnyire színészek, tőlük szintén sokat tudok meríteni, hogy érezzem az arányokat. Mondok egy konkrét példát: Molnár Piroska olvasott fel Esterházyt. Lényegében ült a színpadon, és látszólag nem csinált semmit. De emögött óriási szakmai tudás és koncentráció volt, hogy így hasson ránk, nézőkre. Mindig ez a célom, hogy pont azt a mozdulatot tegyem meg, és pont az a gondolat legyen mögötte, és ne csináljam, hanem legyen igaz. Örök életemben - már nem lesz hangom, amikor még mindig - ez fog foglalkoztatni. Mert ez egy olyan balanszírozás, amit egyrészt nem lehet megunni, mert mindennél van jobb és igazabb megoldás, másrészt pedig kiapadhatatlan ihletforrás. Már én is jól látok a színpadon, látom magam, hogy ezt nem így kellett volna, vagy azt még csinálhattam volna. Szóval ez egy nagyon erős építkezés eredménye, és persze, itt van még a hang építkezés. Most a debreceni

színpadi próbákra is eljött egy kedves kis barátnőm, aki bejárta a nézőteret, és megmondta, hogy mikor melyik ponton állva jobb a hangzás. Ebből összeáll egy olyan kép, mint amikor vakként letapogatok egy szobát, és tudom, mi hol jó, s akkor se több, se kevesebb. Nem szabad a maximumot adni hangilag. Azt hiszem, úgy hetven százalék az ideális, néha egy kicsit kevesebb. Mint egy jó autó, amiben erőtartalék van: egy négyezer köbcentis szuper versenyautó például, ami nem fog az autópályán 150-nél többel menni, de ott van az a mérhetetlen tartalék. Ez nekem is szükséges.

Traviata 2016 | Debrecen | fotó: Derencsényi István

- **Sok ország sok városában énekelt már. Mikor és miről érzi meg, hogy nagyon jó előadás készül, vagy csak egy a sok közül? Ebben számít-e, hogy a partnerek ismerjék egymást valamennyire?**
- Sokszor előfordul, hogy külföldön nem jutott csak pár óra, különösen, ha beállok valaki helyett, mert nagy beugró vagyok, tehát néha csak pár órám volt megnézni a produkciót. Egyszer például a Traviatára fölhívtak délben, és este már játszottam. Épp annyi idő maradt, hogy végignézzek róla egy videó felvételt. Az ember ilyenkor az agynak a hátsó részében érzi, hogy mibe került, hogy ez egy kiváló előadás, vagy valami műanyag. Az biztos, hogy a Traviaták között a mostani - a saját koromat, alkatomat tekintve is - egy boldog, nagy találkozás nekem. A partner rendkívül fontos, és meg kell mondjam, hogy ebben a rendezésben Boncsér Gergely különlegesen jó partner. Egyrészt örülök, mert alkatilag, fizikailag is összepasszolunk. Másrészt már játszottam vele, tud valami fontosat. Ugyanis kétféle művész van: az egyik jól játszik kifelé, de a színpadon nem ad energiát a partnernek, a másik mindkettőt tudja, és akkor egyfajta energiacsere jön létre. Számptalan olyan kicsi színpadi szituáció van, ami nincs megbeszélve, hanem az ihlet hozza. Gergővel ez kiválóan megy. Hatalmas ajándék, amikor valaki szinte felemel a kezeivel, hogy szárnyalhassak, és emellett remekül játssza, éneklí a saját szerepét is. Ezért nagyon hálás vagyok..

Les Contes d'Hoffmann 1996 | Debrecen

- Kezdként, 1995-1997 között a Csokonai Színház tagja volt. Jelent valamit, ha olyan helyen játszik, ahol egy kicsit otthonos, vagy az alakítást tekintve ez nem számít, mert a nézőtér mindenhol sötét, és a lámpák mindenhol egyformán szembe világítanak?
- Voltam itt már 1997 után is, az Attilában énekeltem 2004-ben. A visszatérésnek van hátránya és előnye is. Nem minden volt pozitív élmény, ami itt ért, s ez megmarad, még akkor is, ha azok emberek már nincsenek itt. De minden más ugyanaz: az öltöző, a falak, a csempék, a mosdó ajtaja. Ebben a helyzetben kérlelhetetlenül előjön a számvetés, hogy milyen érzéssel dolgoztam itt nagyon fiatalon, és milyennel jövök vissza a pályám delelőjén. A közönséggel általában nincs semmi problémám, sőt, nagyon inspirál, ha olyan nézők elé léphetek, akikhez közöm van. A reakciójukból valami meghatóan meleg személyesség árad, ami a hazatérés érzetét adja meg nekem, itt, Debrecenben.

Szerző: Szabó Katalin